

ת"פ 7815/09/19 - מדינת ישראל נגד דוד קופר

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 7815-09-19 מדינת ישראל נ' קופר
בפני כבוד השופטת סימי פלג קימלוב

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דוד קופר

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של התעללות בבעל חיים - עבירה לפי סעיף 2 + 17 (א)(1) לחוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים) תשנ"ד - 1994 (**להלן: "חוק צער בעלי חיים"**) ועבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (**להלן: "חוק העונשין"**).

2. על פי עובדות כתב האישום בתאריך 19.5.19 בשעה 19:15 או בסמוך לכך, בנהריה, התעלל הנאשם בכלבו (**להלן: "הכלב"**) לאחר שעשה הכלב את צרכיו בלובי הבניין וזאת באופן שבעט בו בחוזקה מספר פעמים בכל חלקי גופו.

3. בנסיבות אלה עת הבחינה המתלוננת הגברת ז"א (**להלן: "המתלוננת"**) באלימות הנאשם כלפי הכלב, רצה היא לעברו על מנת שיחדל ממעשיו, או אז תקף הנאשם את המתלוננת באופן שהיכה אותה בפניה, עד אשר נפלה לרצפה, אולם גם בשלב זה, כאשר שרועה המתלוננת על הרצפה, המשיך הנאשם להכותה. במעשיו, גרם הנאשם למתלוננת לחבלות בכתפה האחורית מצד ימין, ברגלה השמאלית והמטומה בשפה התחתונה, היינו לחבלות של ממש.

תשובת הנאשם לכתב האישום

4. בתשובתו מיום 27.10.19 לכתב האישום הודה הנאשם באמצעות סנגורו כי הנאשם תקף את כלבו כמתואר בעובדות כתב האישום. באשר לחלקו השני של האירוע, דהיינו תקיפתה של המתלוננת, כפר הנאשם בעובדות כתב האישום וטען כי כאשר יצא עם כלבו לאחר שתקף את הכלב, המתלוננת רצה אחריו אחוזת אמוק לדבריו והתנפלה עליו וכי הנאשם הדף אותה כאשר ניסה להתגונן מפניה. באותה הזדמנות נשכה המתלוננת את הנאשם באצבע וקרעה את חולצתו ושרטה אותו. משום כך טען הנאשם להגנה עצמית. כמו כן, טען הנאשם באמצעות בא כוחו כי מחומר הראיות עולה כי החבלה שנגרמה למתלוננת אינה מגיעה לכדי חבלה של ממש.

פרשת התביעה

5. במסגרת פרשת התביעה העידו המתלוננת הגב' אברמוביץ, בנה של המתלוננת, מר א"א, רס"ב מר דוד אבוחצירה, רס"מ גברת מורן מירמן ורס"ב גברת שרית כהן. כמו כן במסגרת פרשת התביעה הוגשו המוצגים **ת/1 עד ת/15.**

עדות המתלוננת

חקירה ראשית

6. בחקירתה הראשית סיפרה המתלוננת על האירועים שהתרחשו במועד הנקוב בכתב האישום. המתלוננת הציגה עצמה וסיפרה שהיא משמשת כעובדת סוציאלית בתחום אלימות, הזנחה וניצול במחלקת הרווחה שבעירית קרית ביאליק.

7. באשר לאירוע מושא כתב האישום סיפרה המתלוננת כי ילדיה מתגוררים בבניין בו מתגורר הנאשם. באותו יום יצאה מביקור אצל נכדיה בערך בשעה 19:00 כשבלובי הכניסה ראתה אדם "תולה" לדבריה את כלבו על הרצועה שלו ואף הדגימה באמצעות ידיה תנועה של תליה והוסיפה: **"נותן לו עם הרגל שלו מכות רצח והכלב בוכה וצועק כמו בן אדם"** (במעמד זה הצביעה המתלוננת על הנאשם שישב באולם). המתלוננת סיפרה שרצה אחרי הנאשם וצעקה לו **"מה אתה עושה"** ואז הנאשם פנה אליה והחל להכות אותה, הפיל אותה בכניסה לבניין. המתלוננת סיפרה שהנאשם נתן לה מכה והיא נפלה ו"**אז כנראה הרגל נכנסה בפנים"**. המתלוננת סיפרה שהנאשם החל להכות אותה בפנים וגרם לה לשריטות וכי היא ניסתה להגן על עצמה כיוון שלא רצתה שהנאשם יפול עליה והחלה לצעוק. המתלוננת סיפרה שיצאו שכנים וצעקו עליו והנאשם עזב את המקום עם הכלב והלך **(עמ' 3 לפרוט' ש' 16-28).**

8. המתלוננת סיפרה כי נגרמו לה חבלות ברגל בפנים ובשפה וכן מאחורי הזרוע וכי היתה בחופשת מחלה במשך שבוע ימים.

9. במסגרת עדותה הוקרן סרטון המתעד את האירוע במלואו.

חקירה נגדית

10. המתלוננת אמרה בחקירתה הנגדית שהיא איננה זוכרת שקרעה את חולצתו של הנאשם גם כשהופנתה לחקירתה באזהרה במשטרה. המתלוננת נשאלה כיצד יתכן שציפתה שהנאשם יעזוב אותה כאשר משכה בחולצתו ולא עזבה אותו והשיבה:

"אני תפסתי אותו שהוא לא ייפול עלי. גם אני רוצה להדגיש לבית המשפט המכובד שהרגשה היתה בנוסף לכך גם על הטרדה מינית, אם כבר אנחנו מדברים על זה. לא נעים לי שגבר זר שוכב עלי ומרביץ לי מצטערת" (עמ' 4 לפרוט' ש' 18-20).

11. המתלוננת נשאלה בחקירתה הנגדית מדוע לא התקשרה למשטרה כאשר ראתה את הנאשם בועט בכלב והיא השיבה:

ת. "אני הרבה שנים סביר לחשוב 30 שנה כמעט, מאד פעילה בנושא הגנה על חיות. אני אישית בידיים יכולה לחתום שאני העברתי לאימוץ שמונה כלבים שניים אצלי ושלושה חתולים על כספי על חשבוני ועל זמני, אם אני מוצאת כלב ברחוב אני מטפלת בו לוקחת לרופא, מחפשת אימוץ ולחתולים כל יום בבניין שאני גרה על כספי אני קונה אוכל ומוציאה אוכל לחתולים. ולראות שכן אדם מתעלל בחיה שהיא צועקת ובוכה כמו בן אדם זה מעל יכולת לראות ולהקשיב לזה שהוא בוכה וצועק".

ש. במקום להזמין משטרה את רצה וקופצת עליו.

ת. מצטערת, אני לא קופצת עליו. זה לא נכון מה שאתה אומר או אתה טועה או עושה בכוונה.

ש. את רצת לעברו

ת. רצתי אחריו וצעקתי מה אתה עושה.

12. המתלוננת טענה בחקירתה הנגדית כי היא איננה זוכרת שנשכה את הנאשם וחזרה על עמדתה שהנאשם היכה אותה וסיפרה שנאשם היכה אותה נמרצות ולא מכה אחת: "אני לא רואה שריטות על האדון. פשוט לא רואה ולא זכור לי ושוב מדגישה במצב שגבר מרביץ בתקופה ממושכת לא בסטירה אחת, לא במכה אחת, אלא ממושך. אז אני לא זוכרת חוץ מכאב ופחד מה שקרה באותו רגע". הוסיפה ואמרה המתלוננת בחקירתה הנגדית כי נפגעה בחלקי גופה בפנים, בגב ברגל ובצוואר.

עד התביעה מר א"א (להלן: "א"א").

13. עד התביעה א"א, בנה של המתלוננת סיפר בעדותו כי ביום האירוע אמו הגיע לביקור אצלו ובתום השהייה ירדה למטה, ראתה את הנאשם מתעלל /בועט בכלבו והיא ניסתה לעצור אותו והותקפה על ידיה הנאשם. מעדותו של העד עולה שאחת השכנות התקשה צלצלה באינטרקום וקראה לו לרדת וכאשר ירד למטה ראה את אמו מוטלת על הקרקע בכניסה לבניין. העד סיפר שאמו סיפרה לו שהנאשם תקף אותה כי ניסתה לעצור אותו כי התעלל בכלב ובעט בו. לדברי העד באותו זמן הנאשם כלל לא היה במקום. לדברי א"א הבחין שהשפה של אמו נפוחה ואדומה.

14. באשר לסרטון מצלמות האבטחה שתיעדו את האירוע סיפר העד בעדותו שיש לו גישה למצלמות האבטחה וכי גם לבעל הבית יש גישה וכיה הוא עצמו בעל הרשאה מכוח העובדה שהוא משמש בוועד הבניין והוסיף: "**האירוע אירע בשעה קצת אחרי 19 בערב באותה תקופה של חודש מאי יש שקיעה, ישנו סינוור קל ואני מדגיש קל של המצלמה אך עדיין אפשר לראות ברור את התקיפה. יתר המצלמות שיש בבניין שזה עוד חמש אינן מכוונות לכיוון השמש, הן בזווית אחרת.**"

עדי תביעה נוספים

15. עוד העידו מטעם התביעה רס"ב דוד אבוחצירה, רס"מ מורן מימרן, רס"ב שרית כהן ובאמצעותם הוגשו מוצגי התביעה כמפורט להלן:

דיסק תיעוד האירוע - ת/1 ו - ת/9א

אישור מחלה של המתלוננת - ת/2

סיכום רפואי של המתלוננת - ת/3

הודעת מתלוננת מיום 19.5.19 - ת/4

דו"ח עיכוב מיום 19.5.19 - ת/5

דו"ח פעולה מיום 19.5.19 - ת/6

דו"ח אירועים מיום 19.5.19 - ת/7

מזכר מיום 21.5.19 הוגש באמצעות העד רס"ב דוד אבוחצירה - ת/8

דו"ח ביקור בזירה - ת/9

חקירת חשוד מיום 19.5.21 הוגשה באמצעות העדה רס"מ מורן מימרן - ת/10

פרשת הגנה

עדות הנאשם בבית המשפט

16. הנאשם סיפר בחקירתו הראשית כי בשל משבר אישי לאחר מות אביו היה שרוי במצב נפשי מורכב בגינו אף קיבל טיפול תרופתי. באשר לאירוע מושא כתב האישום סיפר הנאשם את הדברים הבאים:

"אני לא אחד שמתעלל בבעלי חיים, זה היה מקרה חד פעמי שהוציא אותי משלוותי. טיילתי עם הכלב בחוץ יותר משעה, הוא סירב לעשות צרכיו בחוץ אז חזרתי הבית ודווקא בלובי הבניין בו אני גר, אני כבר לא גר שם זה בית חדש כזה, עברתי לשכר דירה. הפסקתי באותו זמן עם הכדורים כי רציתי להיגמל מהתלות בהם, לא הייתי מאוזן, הייתי עצבני. אני מודה שזו היתה טעות ואמרתי סליחה, התחייבתי בכתב שזה לא יקרה וזו היתה המעידה חד פעמית. זו לא התעללות מתמשכת, זה היה נקודתי חד פעמי. אני מתנצל, אני יודע שחטאתי ופשעתי ואני מודה. הוא קיבל ממני קצת בעיטות. השכנה שהיא לא גרה בבניין התקיפה אותי. היא בדיוק ירדה מהבניין וראתה אותי, התחילה לרוץ אלי מה אתה עושה וירדה אלי עם צעקות, אני גם ככה חרדתי ומאד נבהלתי היא הפחידה אותי, היא חתרה למגע אלי, לא שבאתי וראיתי אישה מסכנה, לא קפצתי עליה. היא תפסה אותי בחולצה ולא שדחפתי אותה אלא הדפתי אותה, לא זוכר בדיוק את הסיטואציה נפלנו על הרצפה. היא אמרה שהיא לא זוכרת את הנשיכות והשריטות, היא בעצמה צילמה אותי במשטרה, הכוונה לשרית כהן. חולצה קרועה, שריטות ונשיכות במשטרה צילמו אותי, זה חשוד שידעו איך הם לא זוכרים?"

17. הנאשם בחקירתו הראשית עמד על כך שהמתלוננת היא שגרמה לו לחבלות בדמות של שריטות בידיים, שריטות בכף הידיים ונשיכות באזור החזה. וכי מטרתו לא היתה להכות את המתלוננת אלא להשתחרר ממנה והוסיף: "היא תפסה אותי מהאצבעות ופתחתי לה אצבע אצבע אצבע להשתחרר ממנה".

18. עוד סיפר הנאשם בחקירתו הנגדית כי הוטריר העירוני ביקר בביתו ובדק את תנאי הגידול שלה הכלב ואמר שמצבו של הכלב טוב ואין עליו כל סימני חבלה.

19. בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי יצא משלוותו כשכלבו עשה את הצרכים בלובי הבניין ובעט בכלב מספר פעמים ואף אישר כי כאשר היה בכניסה ללובי הבניין שמע את המתלוננת צועקת לעברו "תעזוב את הכלב" או "מה אתה עושה". וכך תיאר את האירועים:

ת. "היא חתרה למגע אלי. היא רצה לעברי, נגעה בי פיסית והיא באה ודחפה אותי והדפתי אותה חזרה. זאת לפי זכרוני, זה היה שנה אחורה. אני הדפתי אותה בחזרה ואז היא משכה אותי בחולצה ונפלנו לרצפה, זה כל הסיטואציה פחות או יותר לא זוכר בדיוק. אני את המגע איתה לא יזמתי."

ש. אז אתה אומר ששניכם נפלתם על הארץ?

ת. אמת

ש. איך אתה מסביר שבסרטון תיעוד האירוע רואים רק את המתלוננת שכובה על הארץ ואתה רוכן מעליה, בסרטון לא רואים אותך ולו ברגע אחד על הרצפה איך אתה מסביר את זה?

...

ת. התגלגלנו על הרצפה, פעם הייתי למטה פעם למעלה, פעם היא. זה היה לפי זכרוני. ניסיתי להיחלץ ממנה בכל הכוחות שלי, היא לא אישה עדינה, היא יותר חזקה ממני. עשיתי את כל המאמצים להשתחרר ממנה, את האצבעות שחררתי. רצתי להשתחרר מהמתקפה הזאת. הייתי בפניקה, חבל על הזמן בהיסטריה."

20. בחקירתו הנגדית טען הנאשם כי התקיפה שבוצעה על ידו לכאורה נועדה לצורך הגנה עצמית וכי הוא מודה שתקף את המתלוננת אך עשה זאת על מנת להיחלץ מהסיטואציה בה היה נתון לדבריו. לשאלה מדוע השתמש במילה "איבדתי שליטה" ציין הנאשם כי נבהל מהמתלוננת ואיבד שליטה וכי הוא מפחד מכל דבר. הוסיף הנאשם שפעל מתוך מצוקה וגם מתוך הגנה עצמית. לשאלת ב"כ המאשימה מדוע בחקירתו במשטרה לא אמר שפעל מתוך הגנה עצמית השיב: "אני אף פעם לא הייתי במשטרה ולא הייתי מאופס. אמרתי דברים בבלבול. הייתי מבולבל לא הייתי הכי בקו מאוזן". כאשר עומת אל מול העימות שנערך לו עם המתלוננת ובו לא ציין מאומה כי פעל מתוך הגנה עצמית השיב הנאשם: "עניתי על זה. לפני העימות החוקרת אמרה לי שעדיף להודות ולבקש סליחה וזה לטובתי. עשיתי מה שאמרה החוקרת. הודיתי סתם. הודיתי לחינם בגלל שאמרה לי החוקרת, עדות שקר טוב? היא אמרה לי תודה בהכל והכל יהיה בסדר, הבנתי שאם אודה הכל ייסגר וייעלם". לדבריו של הנאשם החוקרת לא הפעילה עליו לחץ פסול אלא ביקשה ממנו ואמרה לו להודות ולהביע חרטה. באשר לשאלה מדוע ציין כי נתן למתלוננת סטירה השיב כיוון שהמתלוננת אמרה זאת בעימות.

21. כאשר עומת הנאשם עם התעודה הרפואית והחבלות של המתלוננת המצויות בה השיב: "מעניין. אין סימני חבלה", יש לה שריטה בשפה התחתונה בחיך. הלב תקין, הבטן תקינה, תקרא. אתה לא יודע לקרוא דוח רפואי תסלח לי. אתה לא מפחיד אותי, אתה לא מפחיד אף אחד. אתה לא מהווה לי שום איום".

22. באשר לחבלות שנגרמו לו כתוצאה מתקיפת המתלוננת עומת הנאשם על ידי ב"כ המאשימה אל מול נ/2 והתבקש לציין היכן רשום כי נגרמה לו נשיכה השיב שאמור להיות באזור החזה.

23. כשנשאל הנאשם מדוע עזב את המתלוננת והלך לאחר האירוע מושא כתב האישום השיב: "אני משיב

שהלכתי לעו"ד אורי פלדמן. משם ישר הלכתי לעורך דין. היא צעקה משטרה, משטרה אני נבהלתי, אמרתי אני ארוץ לעורך דין שיגן עלי".

עד ההגנה ד"ר אמיתי אייל - הוטרנר העירוני

24. במסגרת חקירתו הראשית הוגשו מוצגים 8/נ, 9/נ, 10/נ, 11/נ .

העד סיפר כי לאחר האירוע מושא כתב האישום הזמין את הנאשם לחקירה וכי הנאשם התחייב בפניו כי יטפל בכלבו כראוי. הוסיף וסיפר העד כי ביקר בביתו של הנאשם בהסכמתו ובדק בדיקה שטחית את הכלב שהיה במצב טוב ולא נצפתה התנהגות חריגה וכי הכלב הוחזק בתנאים סבירים. עוד הוסיף ד"ר אמיתי כי למרות שהתכוון להחרים את הכלב לאחר האירוע מושא כתב האישום, שוכנע על ידי הנאשם שהכלב יקר לליבו וזו היתה טעות חד פעמית והחליט להשאיר את הכלב אצל הנאשם.

25. במהלך עדותו של העד התברר כי היה אירוע נוסף שאינו חלק מעובדות כתב האישום וכי בגינו החליט להחרים את הכלב. העד ציין לשאלת הסנגור בחקירה ראשית כי היתה עדות נוספת של בחור שהתקשר בעילום שם שלא היה מוכן להזדהות וסיפר על אירוע נוסף והאירוע היה בתוך המעלית ועל כן לא צולם. בעקבות כך החליט להחרים את הכלב ותיעד זאת במכתב - 11/נ. העד הסביר כי במקרה זה החליט לנקוט בהליך של החרמה כיוון שמדובר היה בהתנהגות חריגה של בעל הכלב, הנאשם. ולפיכך, החליט להחרים את הכלב או כל כלב אחר ולאסור עליו להחזיק כלב או בעל חיים אחר עד להודעה חדשה.

26. בחקירתו הנגדית סיפר העד כי מדובר בכלב קטן וכי ראה בהתנהגותו הנאשם באירוע התעללות נוכח בעיטות חוזרות ונשנות בכלב. התנהגותו של הנאשם כך טען העד, מהווה התנהגות מובהקת של אכזריות. בעיטות כפי שבעט הנאשם ובמיוחד בראש יכולות לגרום לנזק מוחי לכלב ולשטף דם וכי יתכן שבבדיקה שטחית לא ניתן לאבחן נזקים כאלה. הוסיף וסיפר ד"ר אמיתי כי הנאשם לקח לאימוץ גור בגיל שלושה חודשים מתחנת ההסגר שהוחרם באותו מעמד יחד עם הכלב כיוון שהחזיק את הגור בניגוד לתנאים הקבועים בחוק צער בעלי חיים, בשמש ובחום. הנאשם כך נטען, התנגד להחרמה וביקש הזדמנות נוספת אשר נדחתה.

סיכומי המאשימה

27. ב"כ המאשימה טען כי המאשימה הוכיחה את אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר וביקש להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו.

טען ב"כ המאשימה כי על סמך עדותם של עדי התביעה אין אפשרות אחרת אלא לקבוע כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לנאשם.

28. באשר לעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, ציין ב"כ המאשימה כי הנאשם הודה בחקירתו במשטרה כי

המתלוננת לא תקפה אותו אלא הוא זה שתקף אותה. סרטון האירוע המתעד באופן ברור את אשר אירע אינו משתמע לשתי פנים ומצפיה בסרטון נראה הנאשם כשהוא בועט באכזריות ובפראות בכלבו בלובי הבניין לאחר שהכלב עשה את צרכיו בלובי. לאחר מכן המשיך הנאשם לבעטו בכלב גם בכניסה לבניין בחלקי גופו השונים. בשלב זה נראית המתלוננת מגיעה בריצה לעבר הנאשם על מנת לסייע לכלב אלא שאז נראה הנאשם כשהוא משליך את המתלוננת בפראות לרצפה ורוכן מעליה, תוך שהמתלוננת מנסה להרחיק את הנאשם מפניה ללא הצלחה. מיד ובסמוך לאחר מכן, נראה הנאשם כשהוא עוזב את המקום תוך שהותיר את המתלוננת כשהיא חבולה על הרצפה. במהלך חקירתו של הנאשם הוצג בפניו הסרטון והוא אכן אישר והודה כי תקף אותה.

29. ב"כ המאשימה טען כי המתלוננת סיפרה בעדותה את שאירע וכי לא יכלה לעמוד מנגד שעה שראתה את הנאשם תוקף באכזריות את כלבו ולכן צעקה עליו על מנת שיפסיק את ההתעללות כלפי הכלב. בנה של המתלוננת, מחזק לטענת המאשימה את דברי המתלוננת שכן הבחין בסימני חבלה ברגלה ובשפתה של המתלוננת.

30. באשר לטענת הגנה עצמית שטוען לה הנאשם, טענה המאשימה כי סייג ההגנה העצמית הקבוע בסעיף 34 י' לחוק העונשין אינו עומד לצד הנאשם וזאת בשל אי עמידתו באף לא אחד מהתנאים המצטברים שהותוו בפסיקה בעניין זה.

31. באשר לעבירה של התעללות בבעל חיים טענה המאשימה כי הנאשם תועד במצלמות האבטחה ונראה בבירור מתעלל באופן שבעט בו בחוזקה מספר פעמים בכל חלקי גופו והנאשם עצמו הודה בכך בתשובתו לכתב האישום. עוד הפנה ב"כ המאשימה לעדותו של הוטריר העירוני ד"ר אמיתי שהעיד מטעם ההגנה שסיפר בעדותו שעסקין בהתנהגות מובהקת של התעללות אכזרית כלפי בעל חיים. כמו כן עולה הן מעדותה של החוקרת שרית כהן וכן מעדותו של עד ההגנה ד"ר אמיתי כי אין זו הפעם הראשונה של התעללות כלפי בעל חיים מצדו של הנאשם.

32. סיכומו של דבר, המאשימה עתרה להרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

סיכומי ההגנה

33. ב"כ הנאשם הדגיש בסיכומיו את העובדה שהנאשם נעדר עבר פלילי, אדם ערירי שחי בגפו ואשר איבד את אביו בנסיבות טרגיות שהשפיעו על תפקודו. ב"כ הנאשם אישר בסיכומיו כי הנאשם הודה בתקיפת כלבו ואולם טען כי אין להרשיעו בעבירה של התעללות בבעל חיים וכי מדובר לטענתו בכתב אישום מופרז. טען ב"כ הנאשם כי בשעת זעמו על הכלב שעשה את צרכיו בלובי הבניין הנאשם תקף אותו ותוך מספר שניות בודדות חדל מכך. לפיכך מדובר בהתנהגות חד פעמית ולא בהתעללות שאמורה להיות מסכת מתמשכת. ב"כ הנאשם הפנה לצורך כך לעדותו ולמכתבו של הוטריר העירוני ד"ר אמיתי וטען כי הכלב מטופל כראוי ומוחזק בתנאים טובים. כל תלונה אחרת שהתקבלה אצל הוטריר היא עדות מפי השמועה שבעקבותיה כלבו של הנאשם הוחרם עד להודעה חדשה. לטענת ב"כ הנאשם יש צורך בהחלטה אמיצה שתדאג **"לפקח על ההחלטות הללו ולרסן את כוחו של הוטריר ואת**

כוחה של המשטרה" (עמ' 2 לסיכומי ההגנה).

34. באשר לעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש טענה ההגנה כי אירוע זה היה נחסך לו פנתה המתלוננת למשטרה ולא עושה דין לעצמה ורודפת אחר הנאשם כאשר התקיפה הקצרה של הכלב הופסקה. טוען הסנגור כי העדה "חתרה למגע" מול הנאשם כאשר רצה לכיוון הנאשם והתנפלה עליו בצעקות ובדחפות כאשר הלא היה מחוץ ללובי ואירוע התקיפה הופסק. הנאשם טוען כי המתלוננת היא זו שתקפה אותו וכי הוא נאלץ להגן על עצמו ובהיותו חרדתי אזי התנפלות המתלוננת עליו הבהילה אותו ביתר שאת והטילה עליו את אימתה.

35. ב"כ הנאשם טען כי עדותו של הנאשם מתיישבת עם חקירתו במשטרה לפיה טען כי אינו מתעלל בכלבו וכי מדובר באירוע חד פעמי. הנאשם טוען כי המתלוננת תקפה אותו, תפסה בחולצתו וקרעה אותה ושרטה ונשכה אותו. הנאשם כך נטען הודה בחקירתו הודאת שווא על מנת לרצות של החוקרת שרית כהן וסבר כי התיק יסגר. עוד עולה מסיכומי ההגנה כי עימות שנערך בין המתלוננת והנאשם אינו משקף את המסכת העובדתית כאשר ניתנו לנאשם הבטחות סרק ויצרו "אקלים מלאכותי שיהא מצע נוח לאחר מכן להגשת כתב אישום".

36. ב"כ הנאשם הצביע על סתירות מהותיות לטענתו בעדותה של המתלוננת וטען כי לא נתנה כל תשובה לגופו של עניין וכי אין ליתן אמון בעדותה וכי היא "מנפחת את הדברים ואף ממציאה מדמיונה הקודח עובדות לכאורה אשר לא היו ולא נבראו". מוסיף וטוען הסנגור כי למתלוננת זיכרון סלקטיבי וכי היא זוכרת את מה שנוח לה ולעדוטה. כך למשל לא זכרה כי קרעה את חולצתו של הנאשם. מוסיף וטוען ב"כ הנאשם כי מדובר בעלילה בה הפליגה וציינה המתלוננת כי הוטרה מינית על ידי הנאשם.

37. באשר לחבלות שנגרמו למתלוננת טען ב"כ הנאשם כי המסמכים הרפואיים (ת/2 ו - ת/3) מעידים על שחרורה של המתלוננת במצב רפואי טוב מה ששומט את הקרקע תחת טענותיה של המתלוננת כי הוכתה נמרצות על ידי הנאשם ולזאת מתווספת העובדה כי שהעדה סירבה כי אמבולנס יפנה אותה מהמקום על אף שבמוקד 100 הוצע לה כי כך יעשה מספר פעמים. בניגוד למצוין בכתב האישום, הרי שמחומר הראיות והתיעוד הרפואי לא נגרמה חבלה ברגל השמאלית כנטען והמתלוננת שוחררה לביתה לאחר זמן קצר.

38. לסיכום מבקש הנאשם באמצעות סנגורו לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו ועתר כי ככל שבית המשפט יקבע כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו שלא להרשיע את הנאשם מטעמי שיקום וכן נוכח העובדה שסוג העבירה מאפשר שלא להרשיע את הנאשם מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים.

דין והכרעה

52. לאחר ששמעתי עדויות התביעה ועדותו של הנאשם ולאחר שעיינתי בראיות שהוצגו לעיוני, נתתי אמון בעדותם של המתלוננת ועדי התביעה ולעומת זאת לא נתתי אמון לעדותו של הנאשם ולגרסתו ומצאתי אותה שקרית ביחס

לתקיפת המתלוננת ולעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש .

39. לאחר שבחנתי את כל הראיות ושקלתי את גרסתה של המתלוננת ועדי התביעה מזה, ואת גרסתו של הנאשם מזה, לא נותר בליבי כל ספק, כי יש להעדיף את גרסתה של המתלוננת המקבלת חיזוק מראיות נוספות וכן עדותם של עדי התביעה. מצאתי, כי המתלוננת מהימנה מאוד בעדותה, לא נמצאו כל סתירות בין הגרסה שמסרה במשטרה לעדותה בבית המשפט. העובדה שלא זכרה כי קרעה את חולצתו של הנאשם איננה מכרסמת בעדותה וזאת מן הטעם שהנאשם לאחר שתקף את המתלוננת עזב מיד את המקום והותיר את המתלוננת על הקרקע והמתלוננת כלל לא ראתה אותו לאחר האירוע ועל כן ניתן רק להבין שהגם שיתכן שקרעה את חולצתו בניסיונה להתחמק מהאלימות כלפיה, היא איננה זוכרת את הפרטים במלואם ולא היתה ערה לכך שקרעה את חולצתו. לפיכך, לא מצאתי כי היעדר הודאה מצדה של המתלוננת בקריעת חולצתו של הנאשם או בנשיכת הנאשם יש בה כדי להביא לזיכויו של הנאשם.

עבירה של התעללות בבעל חיים

40. הנאשם הודה כי תקף את כלבו ולא פעם אחת אלא בעט בכלב מספר פעמים וזאת לאור העובדה שהכלב עשה את צרכיו בלובי הבניין. יחד עם זאת טוענת ההגנה כי מדובר באירוע נקודתי שנפסק לאחר מספר שניות והסתיים ומדובר באירוע חד פעמי שאינו מאפיין את יחסו של הנאשם לכלב היקר לליבו ולפיכך, אף לא היה מקום להגיש את כתב האישום כנגד הנאשם. כמו כן טוען ב"כ הנאשם כי התנהגות זו הגם שהנאשם הודה בה אין בה כדי להביא להרשעת הנאשם בעבירה של התעללות בבעל חיים שכן לצורך הוכחת העבירה יש מקום להוכיח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם התעלל בכלבו על פני תקופה ממושכת ולא כך הוא הדבר בעניינו.

41. סעיף העבירה שבו מואשם הנאשם לפי חוק צער בעלי חיים קובע כך:

איסור התעללות

2 (א) לא יענה אדם בעל חיים, לא יתאכזר אליו ולא יתעלל בו בדרך כלשהי.

42. שלושת הפעלים המוזכרים בסעיף העבירה - "לא יענה", "לא יתאכזר" ו"לא יתעלל" - אינם מוגדרים בחוק, ובאשר לפרשנות הראויה אפנה לפסק דינו של בית המשפט העליון ברע"א 1684/96 **עמותת "תנו לחיות לחיות" נ' מפעלי נופש חמת גדר בע"מ** (1997) בפסק דין זה כתב השופט מישאל חשין את הדברים הבאים:

"עינוי' פירושו גרימת סבל, כאב וייסורים... 'להתאכזר' לאדם או לחיה פירושו להרע להם, לנהוג בהם ברוע לב, לנהוג שלא ברחמים, לנהוג בקשיחות-לב... 'התעללות' פירושה התנהגות קשה ואכזרית כלפי הזולת, השפלתו של הזולת, עשיית רע לזולת... כל אחד משלושה מעשים אסורים אלה - מעשה-עינוי,

מעשה-התאכזרות ומעשה-התעללות - קנה לו תחום משלו. והגם שהתחומים אינם זהים לחלוטין אלה-לאלה, הנה באים הם אלה-בתוך-אלה עד שלעתים קשה להבחין בין מעשה רע מסוג אחד לבין מעשה רע מסוג אחר... גורם ראשי מאחד לשלושה האיסורים ימצא בִּיסוד הנפשי המלווה את מעשי העינוי, האכזריות וההתעללות. אין זה תנאי-יוצר באיסורים שהמענה יתכוון לענות את בעל-החיים, יתכוון להתאכזר אליו או יתכוון להתעלל בו. לעניין ענישתו של המענה, המתאכזר והמתעלל בבעל-חיים, די בכך שמתקיימת בו - כלשון סעיף 20(א) לחוק העונשין - 'מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות'... יסוד עיקרי שני המשותף לשלושה המעשים הרעים המנויים בסעיף 20(א) לחוק - למעשי עינוי, התאכזרות והתעללות - הוא סבלה של החיה מן המעשים הנעשים בגופה, הכאב שהיא כואבת עקב מעשי העינוי, האכזריות וההתעללות... 'התעללות' היא 'התעללות' גם אם אין היא מסבה 'סבל-של-ממש'... די אפוא בכאב או בסבל - לאו דווקא בדרגה גבוהה במיוחד - כדי לייצר את היסוד השני המקיים התעללות, התאכזרות או עינוי... התעללות בבעל-חיים יכולה שתהא התעללות פיזית... ויכולה שתהא התעללות נפשית... השאלה הינה שאלה של ראיות, ולמותר לומר כי יקשה להוכיח התעללות נפשית בבעל-חיים... במושגים אלה של "עינוי", "התאכזרות" ו"התעללות" מובנה יסוד נוסף והוא היסוד העיקרי העושה את העבירה ואת העוולה של צער בעל-חיים. היסוד המובנה במושגים אלה נלמד כמו-מאליו, והוא: גרימת סבל וייסורים לבעל-חיים בלא שיימצא צידוק למעשה. רק גרימת סבל בלתי מוצדקת ושלא-לצורך תעשה התעללות, התאכזרות או עינוי. ואילו אם ימצא הצדק למעשה, לא תקום עבירה ולא תהיה עוולה".

עוד נקבע בפסק הדין כי "**התעללות**" היא התעללות גם אם אינה גורמת סבל של ממש.

43. אשר ליסוד הנפשי - כאמור בפסיקת בית המשפט העליון היסוד הנפשי הנדרש בסעיף האיסור על התעללות בבעל חיים הוא של מחשבה פלילית, קרי מודעות לטיב המעשה ולקיום הנסיבות.

44. צפיתי פעם אחר פעם בסרטוני מצלמות האבטחה. תקיפת הכלב תועדה בשני סרטונים. סרטון אחד מתעד את שאירע בלובי הבניין. בסרטון זה לאחר שהכלב עשה את צרכיו בלובי, הנאשם בעט בו פעם אחת עם רגלו ולא הזיז את הכלב כפי שאמר בגרסתו. הסרטון הנוסף, תיעד את הכניסה לבניין ואת שאירע לאחר יציאת הנאשם מלובי הבניין עם הכלב. הנאשם פעם אחר פעם נראה בסרטון בועט בגופו הצנום של הכלב, בראשו וברגליו תוך שהוא מתקדם לעבר שער החצר הסובבת את הבניין. אין מדובר באירוע נקודתי. מדובר בהתנהגות חוזרת ומכוונת להכות את הכלב על מנת ל"חנך" אותו כפי שאמר הנאשם. הנאשם בחקירתו במשטרה תיאר את הדברים ואמר בחקירתו מיום 19.5.21 ת/ 10 :

"הוא עשה קקי בלובי, ככה זה התחיל ואני דחפתי אותו עם הרגל בשביל לחנך אותו היא ראתה את זה וקפצה עלי זה כלב שאני אוהב אותו היא ראתה את זה וקפצה עלי אני לא אומר לה סתם אני אומר לך תבואי לראות מה אני קונה לו בבית".

לשאלת החוקרת איך חינוך את הכלב השיב: "דחפתי אותו עם הרגל חזק שילמד שלא עושים קקי בלובי, אין עניין של להתעלל בכלב שילמד בפעם הבאה לא יעשה דברים כאלו, התעללות זה שאדם פוגע בכלב סתם בלי סיבה וזה לא מה שעשיתי אלא ניסיתי לחנך אותו אני הייתי בהיסטריה אני נכנסתי לפחד דבר כזה לא ראיתי שמישהו קופץ ככה ומפיל על הרצפה זו היא שהתחילה איתי".

בהמשך ציין הנאשם בחקירתו כי לפי הסרט מדובר בבעיטות עדינות ולא חזקות והוסיף: "הוא בכה כי הוא עדין אבל לא מעבר לזה נתתי לו בעיטות קטנות".

בחקירתו מיום 21.5.19 ציין הנאשם בחקירתו: "...פעם אחת נתתי מכות כי הכלב עשה קקי בלובי אז התעצבנתי עליו ושיצאתי החוצה לא ידוע מה עבר עלי ונתתי לו בעיטות אני מתחנך תעשי לי הליך משפטי אזהרה מה שאת רוצה אבל אל תעבירי דיווח לווטרינר העירוני".

45. אין בדבריו של הנאשם כי הוא אוהב את כלבו וכי הכלב יקר לליבו כדי לעמעם מחומרת מעשיו במיוחד שהתנהגותו האלימה לכלבו הקטן מתעצמת מול רגישותה של המתלוננת שניסתה לגלות אזרחות טובה ולמנוע מהנאשם להמשיך ולהתעלל בכלבו חסר הישע. הנאשם בעצמו סיפר כ לטעמו זו דרך חינוך. דרך חינוך זו יש להוסיף ומגר תופעה לפיה בעליו של בעל חיים "מחנך" את בעל החיים שלכאורה יקר לו בדרך של אלימות. אין להשלים עם מתן בעיטות בכלב קטן על מנת לחנכו רק מפני שעשה את צרכיו במקום שאינו נוח לבעליו. טיפול בבעל חיים בין אם מדובר בכלב, חתול או כל בעל חיים אחר, משמעותו טיפול מסור, דאגה לצרכיו ובעיקר אהבה רבה גם כשבעל החיים אינו עונה על כללי ההתנהגות שמצפה ממנו בעליו.

46. כאמור מטעם ההגנה העיד הווטרינר העירוני ד"ר אמיתי. בעדותו אמר כי בעיטות כפי שהנאשם היכה את הכלב הקטן זו התנהגות שיש בה כדי התעללות מובהקת בכלב ועלולה היתה לגרום לנזקים בגופו. הגם שהעד ציין בעדותו כי אין מדובר במקרה חד פעמי וכי החרים את הכלב ואסר על הנאשם להחזיק כלב או כל בעל חיים אחר עד להודעה אחרת. יצוין כי מאחר והמקרה הנוסף עליו העיד העד מטעם ההגנה אינו חלק מעובדות כתב האישום ולפיכך לא ניתן להרשיע את הנאשם ואף המאשימה לא ביקשה זאת בגינו.

47. לא מצאתי לקבל טענת ההגנה כי מדובר במקרה שברף התחתון ונקודתי ועל כן אין להתייחס אליו כאל התעללות. הנאשם הפליא במכות בכלב הקטן, לא בעיטה אחת אלא מספר בעיטות דבר שעלול היה לגרום לו לחבלות קשות. אמנם הווטרינר ציין במכתב וגם בעדותו שכאשר בחן את הכלב ובדק אותו בדיקה חיצונית לא ראה חבלות כלשהן, אולם ציין עוד כי מדובר בבדיקה חיצונית בלבד. לאור כל האמור, אני סבורה כי המאשימה הרימה את נטל ההוכחה ברמה הנדרשת בפלילים והוכיחה את העבירה המיוחסת לנאשם לפי חוק צער בעלי חיים.

עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - טענת הגנה עצמית

48. הנאשם טען כאמור כי תקף את המתלוננת לאחר שהיא תקפה אותו וכי התגונן מפניה. הנאשם חזר על גרסתו זו מספר פעמים לרבות בעדותו בבית המשפט, בחקירתו במשטרה.

49. הנאשם טען בחקירתו מיום 19.5.21 ת/10 לאחר שהתייעץ עם עורך דינו וציין כי הוא רוצה להגיש תלונה כנגד המתלוננת ואמר את הדברים הבאים: **"קודם כל אני רוצה להגיש תלונה עליה היא זו שתקפה אותי הפילה אותי על הרצפה, נשכה אותי קרעה לי את החולצה ולא יכולתי להשתחרר ממנה, כשהיינו על הרצפה לא יכולתי לקום, פתחתי לה את האצבעות בכוח כי היא לא שחררה היא תקפה אותי ושיראו את זה במצלמה אין לי בעיה"**.

50. בהמשך הוסיף הנאשם: **"תוך כדי מאבק אנחנו נפלנו שנינו על הרצפה אני ניסיתי לקום ולהיפטר ממנה להתנתק ממנה אבל היא תפסה אותי חזק אז פתחתי לה את האצבעות כי היא תפסה אותי בכוח וצעקות "משטרה משטרה" היא התקיפה אותי ולא אני אותה"**. הנאשם ציין כי המתלוננת נשכה אותו בבוהן ימין וגרמה לו לחבלה וקרעה את חולצתו. כאשר הוקרן סרטון המצלמות לנאשם והתבקש להתייחס אמר את הדברים הבאים: **"הנה רואים שהיא רצה לכיוון שלי, מבחינתי זה סוג של תקיפה, זה מה שאני זוכר מהאירוע"**. כשנשאל על ידי החוקרת אם התקיפה מתבטאת בריצת המתלוננת לעברו השיב: **"כן ככה אני רואה את זה כי היא באה אלי בטיסה לי זה נראה כתקיפה"**.

51. בחקירתו מיום 21.5.19 אמר הנאשם: **"לא אגרופים נתתי לה סטירה להרגיע אותה היא צרחה עלי לא אגרופים לא בעיטות סטירה לפני כן היא היתה בהיסטריה צעקה משטרה אני אביא לך משטרה והא אחזה בי בחולצה אל הצלחתי ללכת"**.

52. כאמור, מצאתי את עדותה של המתלוננת מהימנה ונתמכת בראיות אחרות ובראש ובראשונה בתיעוד מצלמות האבטחה שהגם שמדובר בשעת דמדומים וחלק מהצילום נראה מטושטש ואולם, נראה באופן ברור כי הנאשם הטיח את המתלוננת על הקרקע. המתלוננת העידה באופן קוהרנטי וענייני והשיבה על כל שאלה. לא מצאתי כל סתירות בעדותה שיש בהן כדי להחליש את משקל עדותה. המתלוננת דיברה מדמליבה באשר לתקיפת הכלבלב הקטן שנחלצה לעזרתו ועל מנת לסייע לו כשראתה את הנאשם מפליא בבעיטות בכלב. כאמור, העובדה שהמתלוננת לא זכרה כי קרעה לנאשם את החולצה או כי נשכה את הנאשם אין בה כדי לכרסם במהימנותה של המתלוננת. גם אם אצא מתוך הנחה הנוחה לנאשם כי המתלוננת קרעה את חולצתו של הנאשם ונשכה אותו הרי שאין בכך כדי לחזק את גרסתו להגנה עצמית. המתלוננת ניסתה להגן על עצמה מפני הנאשם שתקף אותה ראשון לאחר שצעקה עליו ורצה אחריו, דבר שלא מצא חן בעיניו של הנאשם ככל הנראה. עניינו של הנאשם אינו עומד כלל ועיקר בתנאים שנקבעו בפסיקה והמבחנים המשפטיים ואף לא בחלקם של המבחנים לתחולת סייג הגנה עצמית.

53. המסגרת הנורמטיבית לתחולת סייג הגנה עצמית מצויה בסעיף 34' לחוק העונשין הקובע:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל לתוך הגנה עצמית במקום שהביאה התנהגותו הפסולה לתקיפתו שהוא צופה מראש את אפסותה תפתחות הדברים".

סעיף 34טז לחוק העונשין אף קובע כי "הוראות סעיפים 34, 34א ו-34ב לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות הענין לשם מניעת הפגיעה".

54. בע"פ 2648/18 פלוני נגד מדינת ישראל (19/03/20) סיכם בית המשפט העליון את התנאים לגיבושה של טענת הגנה עצמית באופן הבא:

"...שישה תנאים מצטברים שבהם מותנית תחולת סייג ה"הגנה עצמית":

הראשון - קיומה של תקיפה שלא כדין.

השני - הימצאות הנאשם בסכנה מוחשית, ולא ערטילאית "של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו, או ברכושו, שלו או של זולתו".

השלישי מחייב כי מעשה ההתגוננות היה "דרוש באופן מיידי" כדי להדוף את התקיפה. התנאי הרביעי לתחולת הסייג, הקבוע מפורשות בסיפא של סעיף 34 לחוק העונשין, הוא כי הטוען לו - לא נכנס למצב ב"התנהגות פסולה" "תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים". החמישי - הוא תנאי הנחיצות. על פי תנאי זה סייג ההגנה העצמית יחול רק אם לא ניתן היה להדוף את התקיפה בדרך אחרת, שהיא פחות פוגענית כלפי התוקף. ניתן למצוא עיגון לתנאי זה בדרישה הקבועה בסעיף 34 לחוק העונשין כי מעשה ההגנה יהיה "דרוש באופן מיידי" להדיפת התקיפה, וכן בדרישה הקבועה בסעיף 34טז לחוק העונשין האמור.

התנאי השישי והאחרון הוא תנאי המידתיות, הנגזר אף הוא מדרישת הסבירות הנזכרת בסעיף 34טז לחוק העונשין. במסגרת בחינת תנאי זה יש לבחון את היחס בין הנזק הצפוי מפעולת המגן לבין הנזק הצפוי מהתקיפה...

די בכך שאחד מהתנאים הללו לא יתקיים כדי להביא למסקנה כי אין תחולה לסייג ה"הגנה העצמית" בנסיבות".

55. לאחר עיון בראיות התביעה, צפייה בסרטון מצלמות האבטחה, עדותה של המתלוננת אשר מקובלת עלי, מצאתי כי לא התקיימה תקיפה שלא כדין בגינה הנאשם היה בסכנה מוחשית שאילצה אותו לתקוף את המתלוננת. לפיכך, די בכך שלא מתקיימים שני התנאים הראשונים לסייג הגנה עצמית, כדי למוטט את הטענה ולדחות אותה. נטל המוטל על נאשם הטוען טענת הגנה עצמית קבועה בסעיף 34 לחוק העונשין ו - סעיף 34כב(ב) הקובע כי: "התעורר ספק סביר שמא קיים סייג לאחריות פלילית והספק לא הוסר, יחול הסייג". בענייננו לא עלה בידו של הנאשם להוכיח את טענתו ולפיכך אני דוחה את טענת הגנה עצמית.

גרסת הנאשם

62. הנאשם הודה בחקירתו בתקיפת המתלוננת וכן בתקיפת כלבו. יחד עם זאת לא יכול היה הנאשם להסביר את הנראה בתיעוד מצלמות האבטחה וחזר שוב ושוב כי לא ניתן לראות בבירור את האירוע. גם סנגורו טען בסיכומים כי הסרטון מחזק דווקא את גרסתו של הנאשם וטענתו להגנה עצמית. מתן הסבר בלתי סביר לראיות התביעה יש בו כדי למוטט את אמינות גרסת הנאשם. הסבריו של הנאשם לראיות שלחובתו ולראיות המסבכות צריך להיות מגובה בראיות או עדויות כלשהן ובמקרה שלפנינו כאמור אין כך הוא הדבר. עדותו של ד"ר אמיתי שהעיד מטעם ההגנה לא רק שלא הועילה לנאשם ולא חיזקה את גרסתו אלא שלטעמי אף חיזקה את הראיות כנגדו.

63. גרסתו של הנאשם אינה עולה בקנה אחד עם התשתית הראייתית בתיק ועם השכל הישר. הסבריו של הנאשם כי מדובר בעלילת שווא אין לה על מה להישען. צפיתי בסרטון מצלמות האבטחה, הגם שהסרטון הספציפי שתיעד את האירוע בכללותו כאמור בחלקו מטושטש, ניתן לראות בבירור את הנאשם בועט פעם אחר פעם בכלבו תוך שהוא מתקדם בהליכה לעבר יציאה מחצר הבניין. המתלוננת שהבחינה מרחוק בהתנהגותו האלימה של הנאשם כלפי כלבו, רצה אחרי הנאשם שהצליח להגיע כבר לשער החצר. שם המתלוננת אל מול הנאשם ודומה כי מתקיים דין ודברים ביניהם ולפתע הנאשם תוקף אותה עד אשר היא נופלת על הקרקע ואז בשלב מסוים מגיעה אישה למקום והנאשם עוזב את המתלוננת שכובה על הקרקע ללא שסייע לה. תיאור הדברים על ידי הנאשם אינו עולה בקנה אחד לנראה בסרטון האבטחה.

64. הנאשם אמר בעדותו כי הודה בחקירתו ובעימות על מנת לרצות את החוקרת שרית כהן שקרית ומלמדת על ניסיון של הנאשם להרחיק עצמו מהאמירות אותן מסר בחקירתו. הנאשם הודה לכאורה לאחר שהתייעץ עם סנגור ומעדותו עולה כי מיד לאחר האירוע עזב את המתלוננת בזירה כיוון שהלך לעורך דינו על מנת להתייעץ איתו. מדובר בגרסה כבושה שלא מצאתי לה כל תימוכין ונאמרה לראשונה במהלך עדותו של הנאשם בבית משפט. בתשובתו של הנאשם לכתב האישום לא נטען כי הנאשם הודה בחקירתו הודאת שווא ולא הועלו טענות כלפי החוקרת שגבתה את עדותו. אם לא די בכך, החוקרת שרית כהן אשר חקירתה הנגדית נמשכה זמן רב וכללה נושאים רבים, נשאלה רק אם שוחחה עם הנאשם עובר לעימות והציעה לו להודות והיא השיבה: **"בחקירה הוא הודה אני תמיד מציעה לאנשים להביע התנצלות וחרטה"**.

65. הראיות כולן מחזקות את גרסת המתלוננת וזאת גם אם אצא מתוך הנחה שהמתלוננת קרעה את חולצתו של הנאשם ונשכה אותו. ככל שהמתלוננת עשתה כן, הדבר נעשה כשהיא שרועה על הקרקע ולאחר שהנאשם היכה אותה והטיח אותה לארץ. לא מצאתי תימוכין לגרסת הנאשם כי הוא והמתלוננת נפלו על הרצפה יחד והתגלגלו, אין לגרסה זו כל אחיזה בחומר הראיות. גרסת הנאשם לפיה "הותקף" לכאורה באופן שהמתלוננת **"חתרה למגע"** לדבריו, צמד מילים שחזר פעם אחר פעם הן בגרסת הנאשם והן בכל חקירותיו הנגדיות של הסנגור, בוודאי שלא הצדיקה את תקיפתה של המתלוננת. אינני מקבלת גרסת הנאשם כי המתלוננת התנפלה עליו. אכן נראית המתלוננת רצה לקראת הנאשם על מנת להתעמת איתו מילולית על כך שהיכה את כלבו ואולם אין כל ראיה שהמתלוננת התנפלה על הנאשם וכי הוא רק התגונן לטענתו.

66. לעומת זאת גרסתה של המתלוננת איתנה ומתחזקת בתעודה הרפואית והמסמכים הרפואיים שהוגשה לתיק

בהסכמת ההגנה (ת/3 ו - ת/2). העובדה כי למתלוננת נגרמה חבלה בדמות של המטומה בשפה מתיישבת עם גרסתה של המתלוננת שהנאשם היכה אותה בפניה. גרסתה של המתלוננת מתחזקת גם בעדותו של בנה העד א"א שסיפר כי שכנה התקשרה אליו וקראה לו וכאשר ירד מביתו ראה את אמו שוכבת על הקרקע חבולה. לפיכך, אני סבורה כי ראיות התביעה באשר לתקיפת המתלוננת הוכיחו את העובדות שבכתב האישום והעבירה שיוחסה לנאשם מעל לכל ספק סביר ויש להרשיעו בעבירה זו.

סיכום

56. סוף דבר, אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה בפלילים והנאשם לא הצליח לעורר ספק סביר שיוביל לזיכוי, ומשכך אני מרשיעה אותו בביצוע עבירות של התעללות בבעל חיים - עבירה לפי סעיף 2 + 17 (א)(1) לחוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים) תשנ"ד - 1994 ועבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

ניתנה היום, י"א אב תשפ"א, 20 יולי 2021, במעמד הצדדים